

Min kallelse - Gud ger aldrig upp

Margareta Ahle, gift och lekmannadominikan

Nu har jag varit gift med min man i 12 år, och för snart två år sedan fick jag avlägga eviga löften i Predikarordens (dominikanordens) lekmannagren. Jag är så tacksam.

När jag var 19 år fick jag en skål av en Passionistsyster i Botswana. Den skulle alltid stå på mitt skrivbord och alltid vara tom som tecken på att jag också alltid skulle vara tom, öppen för Herren. Skålen har följt mig, och, frånsett lite damm som då och då har samlats i den, har den varit tom. Själv har jag däremot ofta varit uppfylld av egna funderingar snarare än tillitsfullt lyssnande och väntande: tänkt för mycket och lyssnat för litet.

Som ung vuxen var jag länge nästan säker på att jag hade en ordenskallelse. Jag läste till läkare och sökte först en kongregation där jag skulle kunna utöva mitt yrke, fast rotad i ett liv av gemenskap och bön. Samtidigt kände jag mig med tiden alltmer dragen till ett rent kontemplativt liv. Under mitt sökande besökte jag olika kloster och deltog i ett volontär- och kallelseprogram i USA en sommar.

Ändå kom jag aldrig att på allvar pröva kallelsen. En förälskelse kom emellan, och jag höll inte fast vid min plan att vänligt förklara att jag trodde mig ha en annan väg att gå. Jag blommade upp och var säkert inte bara förälskad i pojkvännen utan också i min egen förändring. Ett halvår senare var vi förlovade och ytterligare nio månader senare gifte vi oss. Man måste ju våga bestämma sig, tänkte jag. Jag går inte in på vad som ledde fram till att jag småningom lämnade äktenskapet eller varför det blev ogiltigförklarat. Trots att det blev så, har jag senare helt uppriktigt konstaterat att, om jag hade kunnat göra en enda sak i mitt liv annorlunda, så hade jag inte skilt mig. Hade jag klarat det? Förmodligen inte, inte så som jag vid den tiden såg på tillvaron. Vid det laget hade jag dessutom vänt ryggen åt kyrkan och min egen tro.

Varför är det då inte äktenskapet jag ångrar, jag som hade velat gå i kloster? Om nu äktenskapet kom att kännas som ett misstag, kanske för att det inte stod på tillräckligt stadig grund, kan man ändå inte rätta till ett fel med ett fel till. Kärleken till min före detta make förändrades men tog faktiskt aldrig slut, även om jag trodde det. Att få vara mamma åt mina två söner och se dem växa upp till vuxna män, är det bästa som har hänt mig, och jag har aldrig önskat en annan far till dem. Än om vi kunde vara bittra på varandra, satte vi barnen framför våra egna konflikter. Idag är vi försonade. Det är en stor nåd. Tack vare hans hustrus och min mans generösa hållning, kan vi träffas och ha trevligt allihop när sönerna kommer till stan – och många av våra gemensamma minnen är goda.

Vägen tillbaka till yrkan var både kort och lång. Redan inför första påsken efter skilsmässan frågade en av sönerna om vi skulle gå i kyrkan på natten det året också. Då gjorde vi det. Sedan fortsatte vi att gå i kyrkan när barnen var hos mig. Trots att jag själv trodde mig ha förlorat min tro, ville jag att de skulle vara hemma där. Den andliga vägen tillbaka till en levande Gudsrelation var mycket längre, för att inte tala om att på nytt omfamna Kyrkans äktenskapssyn och undervisning i moralfrågor, men lite i taget, ibland ett steg tillbaka och två framåt, kom jag hem. Små och stora händelser på vägen knuffade mig varsamt framåt.

Just när jag var frustrerad över någon formulering från Rom – i alla fall så som den framställdes i media – och undrade vart jag nu skulle ta vägen, hittade jag en bok av Dominikanordens tidigare generalmagister, Timothy Radcliffe. Jag slukade den och blev inspirerad att lära mig mera om Dominikanorden. Närmaste lekmannadominikanska fraternitet fanns i Stockholm. Som mitt liv såg ut med jobb och barn, såg jag ingen möjlighet att åka dit en gång i månaden, så jag tog inte kontakt. Det var säkert heller inte dags än, men jag fortsatte att läsa vad jag kom över av dominikanska författare.

Jag reflekterade också över att jag, om mitt äktenskap blev ogiltigförklarat och jag hittade en ordensgemenskap som ville ta emot mig, faktiskt skulle vara fri att ansluta mig, när barnen klarade sig själva. Längtan väcktes ju i mig, så snart jag var i en kontemplativ miljö – det gör den fortfarande – men jag kom fram till att det vägskalet, för min del, var passerat. Efter skilsmässan hade jag, trots en övergående romans, bestämt mig för att aldrig mer leva ihop med en man. Småningom fördjupades ändå vänskapen med en av mina manliga vänner, som jag visste var förtjust i mig men respekterade att jag inte ville ha en parrelation. Långsamt insåg jag både hur mycket jag tyckte om honom och att det kanske trots allt var meningen att vi skulle utvecklas tillsammans i ett äktenskap.

Det är inte alldeles lätt att växa samman med en annan människa när man har kommit så pass långt upp i vuxen ålder som vi hade, och det hände allt att jag frågade mig varför jag hade gift om mig efter 10 år som ensamstående. Jag hade ju haft det så bra! Eller i alla fall bekvämt. Han hade säkert liknande tankar ibland. Ändå är jag övertygad om Guds närvaro i vårt äktenskap. Vår gemenskap och kärlek fortsätter att växa, särskilt när den på olika sätt får flöda över till andra. Vi fick inga gemensamma barn men får vara fruktsamma på andra sätt.

Och Dominikanorden? Jo, det fanns ett par lekmanadominikaner från Stockholmsgruppen i min egen församling, och rätt vad det var bjöd de in till samtal om dominikansk spiritualitet. Jag nappade förstås. Avgörande för beslutet att fördjupa mitt engagemang, var att det blev en samlande faktor, snarare än ytterligare en aktivitet i mitt redan ganska spretiga liv. När jag skulle tas upp som novis, var min man utomlands, och jag inhämtade jag hans godkännande per sms. "Det som är bra för dig är bra för oss", svarade han. Fullt så enkelt var det dock inte. Han förstod att man behövde tillhöra en församling. Man kan inte vara kristen ensam. Men varför ville man tillhöra en orden? Den frågan var inte så lätt för mig att besvara. Min fråga var ju snarare: "Varför vill inte alla det?" Varför ville jag bli dominikan? Var det mina gamla klosterdrömmar som spökade? Hade jag trots allt hellre velat bli nunna än vara gift? Det var naturligtvis frågor som jag också måste ställa mig själv. Inte minst upplevelsen av att vara så välkommen, som jag har känt mig bland mina dominikanska syskon, kunde vara en orsak att fatta beslut på felaktiga grunder. Min andlige rådgivare rådde mig att helt enkelt prova att leva som lekmanadominikan, be tidegården och följa regeln. På så sätt såg jag att jag inte var där för att ha trevligt och bli bekräftad utan för att det var där Gud ville ha mig. Allteftersom jag fördjupade mig i ordens liv och uppdrag, upptäckte jag: men här är jag ju. Vilken glädje! I förhållande till äktenskapet finns det ingen konkurrens. Tvärtom ingår det i min kallelse som gift lekmanadominikan att, tillsammans med min man, fördjupa min kallelse som kristen i äktenskapet. Därför har det alltid varit viktigt för mig att han har godkänt varje steg, även om det inte formellt krävs, liksom att ibland samtala om regeln och vad den innebär för mig - och för oss.

Är jag framme nu då? Nej. Just nu står jag inför ännu ett nytt avsnitt av mitt liv. Gud kallar oss inte en gång utan gång på gång. I trohet mot mitt äktenskap och med stöd av orden, får jag släppa taget ännu lite till om mina tidigare föreställningar och ställa mig ännu lite mer till hans förfogande. Skillnaden mellan dominikaners beredskap att ständigt gå till nya platser och den benediktinska stabilitet, som jag som ung trodde skulle bli min väg, kan verka stor, men det är bara som det ser ut. Gud, som aldrig upphör att kärleksfullt dra var och en av oss till sig, är en och densamme. Han kan förvandla allt. Mina erfarenheter av tvivel, avståndstagande och egensinnighet – för att inte tala om de möten jag har haft på mina irrfärder – får komma andra till godo. Orden "Ske din vilja", som jag en gång bad med sådan beslutsamhet och sedan vägrade ta i min mun, fyller mig numera med tröst, trygghet, glädje och, ja, förväntan.

